

LIESBET EN HET SCHELPENEILAND

Tekst & tekeningen: Ingeborg Balduck

| S K R I B I S

Aan zee woonde een meisje. Liesbet was haar naam.
Ze keek graag naar het machtige water.

Ze was dol op de wind die met haar haren dolde.
Soms blies hij heel hard om haar heen.
Dan voelde het alsof ze samen met de meeuwen in de lucht zweefde.

Zo vaak ze kon, ging Liesbet naar het strand.
Dan staarde ze lang naar de golven.

In de verte schommelden bootjes die haar met hun zeilen toewuifden.
Bij helder weer zag ze zelfs een witte kust aan de overkant van het machtige water.

Ze had gehoord dat je er bijzondere schelpen kon vinden.

Op een wolkeloze dag had grootvader haar zijn verrekijker geleend.
De speelgoedbootjes waren groot geworden!
Het eiland aan de overkant schitterde.
Ze volgde de meeuwen die erheen vlogen.
Boven de witte lijn waren ze nog slechts dwarrelende,
zilverblikkerende streepjes.

'Ik wil mee met de meeuwen! Ik wil de schelpen zien!'
Ze kon goed zwemmen maar... zo ver in zee...
Liesbet was bang.

'Had ik maar een boot', zuchtte ze.

'Een boot? Alleen maar om schelpen te verzamelen?', vroeg moeder die haar vol ongeloof aankeek.
Vader schudde zijn hoofd. *'Hoe verzin je het!'*

Liesbet liep naar buiten en begon stilletjes te huilen.

Ze slenterde naar het strand en liep langs de branding.
De golven kriebelden haar voeten.

De geur van het zilte water troostte haar.

Een meeuw haalde gekke kunstjes uit.

Speciaal voor Liesbet vloog hij in grote cirkels, hoger en hoger
tot het meisje nog net een stip zag.

Dan dook hij razendsnel buiteland en fladderend naar beneden.

Hij scheerde langs haar heen en zeilde verder op de wind.

Liesbet wilde de vogel inhalen en begon te lopen.

Het water spatte op. Ze moest steeds harder rennen.

terwijl hij plagerig steeds sneller vloog.

'Ik geef het op!', riep ze gelaten.

Liesbet was nat en moe en had geen zin om naar huis te gaan.
De wind in haar rug beurde haar op.

Ze stapte verder, verdiept in de schatten van de vloedlijn.

Haar ogen zochten naar aangespoelde schelpen, keitjes en stukjes hout,
glad en rond door het rollen van de baren.

Hier en daar ontdekte ze glasscherfjes.

De zee had ze mat en bot gemaakt.

Ze verzamelde er een handvol van.

Voorzichtig spoelde ze die in de golven.

Gek, in het water werden ze opnieuw doorschijnend:

bruine, blauwe, groene en gele edelstenen.

